

Respostes de la Coordinadora Llibertària de Mallorca al *Manifest contra el desencís*

Manifest contra el desencís

Prologuista: Joan Pau Jordà i Jaume Mesquida (coord.)

Col·lecció: Papers

Tema: Assaig

Pàgines: 152

PVP: 13.00

ISBN: 978-84-16163-18-2

Data d'Edició: 30/10/2014

Vint-i-quatre propostes per construir un futur millor per a les Illes Balears

Com podem canviar la societat per fer-la justa, lliure i solidària? Com podem posar fi a l'hegemonia de la dreta? Com podem crear una majoria social a favor de polítiques profundament esquerranes i transformadores? Com hauríem de conformar-la? Com s'hauria d'estructurar i organitzar? Quins eixos de treball comuns s'hi haurien de prioritzar? Quin rol hi haurien de tenir els moviments socials? Personalitats d'ideologies i trajectòries diverses intenten satisfer aquestes preguntes i moltes altres al llarg d'aquest assaig a fi i efecte de construir un futur millor per a les properes generacions de les Illes Balears.

En aquest assaig col·lectiu, hi participa una representació diversa de la societat illenca d'esquerres. Així, hi ha personalitats del món de la recerca, com els filòlegs **Isidor Marí** i **Bernat Joan** (exmilitant d'ERC i exeurodiputat), els professors de la Universitat de les Illes Balears **Bernat Riutort**, **Joaquín Valdivielso** i **Laura Camargo** (militant de l'esquerra anticapitalista), i el sociòleg **Antoni Tarabini**. En aquesta línia, també hi col·laboren militants de diferents partits polítics progressistes, com **Celestí Alomar**, exconseller de Turisme pel PSOE (1999-2003); **Alejandro Aparicio**, candidat d'Esquerra Unida al Congrés dels Diputats (2011); **Joan Lladó**, president d'Esquerra Republicana-Mallorca, i **Antoni Verger**, regidor a l'Ajuntament de Palma pel PSM i la coalició MÉS. Així mateix, hi ha un espai per a l'opinió de militants procedents de candidatures locals com **Lluís Enric Apesteguia**, de l'Agrupació Deia; **Josep Carreres**, de l'Entesa de l'Esquerra de Ferreries; **Joan Colom**, d'Independents de Sencelles i Biniali; **Amadeu Corbera**, d'Esquerra Oberta de Bunyola; **José Luis, Pepe, García**, d'Alternativa per Pollença, i **Guillem Ramis**, d'Esquerra de Santa Maria. Finalment, des de l'activisme social s'hi recullen les veus de **Biel Caldentey** (secretari general de l'STEI-Intersindical); la **Coordinadora Llibertària de Mallorca**; **Lluc Gayà** (militant d'Endavant OSAN); **Jaume Mateu**, president de l'Obra Cultural Balear (OCB); **Marcel Pich** (músic i periodista); **Margalida Ramis**, portaveu del Grup d'Ornitologia Balear i Defensa de la Natura (GOB) i **Sara Rivera** (activista feminista).

Des de fa ara ja més de sis mesos, un grup heterogeni de persones vinculades als diferents moviments socials de Mallorca hem estat debatent i analitzant el present i el futur d'aquesta terra, així com valorant possibles eixos futurs de treball per fer de la nostra, una societat lliure, justa i solidària. Les nostres reflexions s'han sintetitzat en el document annexa, i s'han construït en torn a les següents inquietuds:

Respostes de la Coordinadora Llibertària de Mallorca

Primerament cal matissar que la resposta a aquest formulari només esgrimeix un poc succintament el que pensam respecte a les preguntes formulades, essent molt difícil traslladar tota la riquesa de postures de la nostra coordinadora i la complexitat d'un debat d'aquest tipus a unes poques línies. No obstant això pensam que pot ser una bona aproximació inicial a les nostres maneres de pensar.

1. És hegemònica la dreta a Balears? Perquè?

En termes polítics podem afirmar que sí, idò els resultats en les eleccions així ho demostren. Llavors, si analitzam la dreta des d'un punt de vista més sociològic, pensam que la gran majoria de la gent que viu a Mallorca (i creim que també a les Pitiüses i a Menorca) és conservadora, incloent en aquest espai gran part de la gent que vota els partits polítics de l'anomenada esquerra.

Pensam això perquè la població està en contra de les polítiques socialistes més bàsiques, com per exemple l'abolició de la propietat privada, l'autogestió política i econòmica, la col·lectivització dels mitjans de producció i la seva reconversió en petita indústria local, la sobirania alimentària i el retorn a una economia més primària, ecològica i racional i com no l'abolició de la indústria turística entre altres objectius.

Per què és hegemònica la dreta?

La resposta podria ser molt llarga perquè l'anàlisi ho hauria de ser, idò la cosa no ve d'ara ni té un, ni dos ni tres condicionants. Nosaltres més bé contestam en aquesta pregunta fent una radiografia al capitalisme postmodern, el qual ha convertit al poble (cos social amb interessos i problemàtiques més o manco comunes) en un conglomerat d'individus amb interessos particulars, la qual cosa dificulta enormement la concreció de moviments socials cohesionats i que puguin plantejar una lluita constant. També, no podem obviar l'alienació, la manipulació i l'embrutiment mental que han provocat els mitjans de formació de masses.

Igualment, la consolidació de la societat de consum, que satisfà els instints i les aspiracions vitals de gran part de la població. I, per altra banda, no podem també deixar d'anomenar la integració dins el sistema de la gran majoria de l'esquerra política i social, la qual només ha fomentat la passivitat i la delegació de responsabilitats, així com la renúncia total als seus postulats històrics.

2. Com podem acabar amb l'hegemonia de la dreta a les Illes Balears? Com podem crear una majoria social a favor de polítiques profundament d'esquerres i transformadores?

A la primera pregunta nosaltres tornam a repetir que nosaltres no feim l'anàlisi en termes de representació política i per això no només aspiram a derrotar la dreta com a tal, sinó al mateix Sistema (que com hem dit abans l'esquerra en forma part). Pel que fa a la segona pregunta, és clar que aquest no és el nostre objectiu, al manco en el que respecta a la consideració tradicional de la política. Per nosaltres no es tracta de crear una majoria social de simpatitzants de determinada "opció política" prefabricada en la que pugui tenir cabuda un nivell de "participació ciutadana" més alt o més baix, sinó de transformar entre totes la societat fent-nos responsables de tot el que comporta. Això, només es pot fer rompent radicalment amb la delegació dels assumptes comuns, així com de la formulació i consecució de les necessitats col·lectives en agents externs i especialitzats. Plantejar els problemes socials i territorials en termes de "esquerra/dreta" ho veim com una cortina de fum que amaga la comprensió dels mateixos. La submissió de tota la vida i del territori a les necessitats de l'economia i la gestió tècnica no poden ser posades en qüestió en aquest marc.

Nosaltres som partidaris de la conscienciació permanent de part de la població, ja que sense consciència cap canvi profund es podrà dur a terme. Com deia una teòrica del nostre moviment, Teresa Mañé, "Les revolucions no sorgeixen de l'estómac, sinó de la consciència". Aquesta conscienciació s'ha de fer mitjançant xerrades informatives, amb auto-formació intel·lectual i tècnica i amb manifestacions al carrer i de caire cultural, però sobretot creant les bases de la societat que volem des de la vida quotidiana, experimentant nosaltres mateixes. Per això, som conscients que cap canvi profund arribarà a curt termini. Entenem la revolució com una carrera de fons amb l'objectiu de l'alliberament de la societat del Capitalisme i de l'Estat, carrera que s'ha d'anar construint en la pràctica.

Així les coses, la visió utòpica d'una societat en llibertat no ens tapa els ulls de la realitat que tots i totes hem d'afrontar. Així, intentam des d'ara construir alternatives al sistema com les cooperatives integrals, les escoles lliures, les okupacions, les assemblees de barriada, els grups de consum, els horts urbans, etc... o organitzacions de resistència i emancipació com els sindicats revolucionaris, xarxes de suport mutu, piquets, assemblees per tractar problemes específics, etc. Mitjançant aquestes eines, i altres que de segur estan per descobrir, tractam llavors de sembrar el germen de la societat nova que, en créixer, ha d'enderrocar l'actual.

En conclusió, pensam que la teoria ha d'anar paral·lela a l'acció i que aquesta sigui exemplar, que faci reaccionar a la gent i finalment la decidesqui a participar activament del canvi social. En aquest sentit tampoc no som ingenus, ja que un canvi a tals nivells no vendrà sense plantejar una ruptura violenta amb el sistema actual, encara que, per altra banda, som conscients del fet que la violència sense un projecte solido i propositiu tampoc no té cap horitzó emancipador.

3. És necessària l'unitat política i social per tal de crear una alternativa a la dreta neoliberal? En cas afirmatiu, qui hauria de formar-la? Com s'hauria d'estructurar i com s'hauria d'organitzar? En cas negatiu, com podríem crear aquesta alternativa al projecte neoliberal i conservador per Mallorca?

A la primera pregunta nosaltres incidim que ha de ser extensiva a tot el Sistema, no només a una part. Cal destacar que hi ha moltes maneres de definir "la unitat política i social" i que és un terme sovint utilitzat tan històricament com en l'actualitat per enquadrar a tot un moviment dins d'uns objectius particulars d'una part d'ell i reprimir a la dissidència. Per exemple no podem oblidar les crides a la unitat dels sindicats als anys 70 per fer-se dirigents del potent moviment obrer d'aquells anys, les crides que contínuament fa el govern estatal a "la unitat d'Espanya" en quant nota una situació de malestar perillós que qüestioni les bases del seu poder, etc.

Així i tot, mirarem de respondre referint-nos a una unitat d'acció anticapitalista des de l'horitzontalitat i que majorment s'ha d'anar construint sobre la trobada al carrer, amb les pràctiques de suport mutu i solidaritat en conflictes socials concrets en els quals puguem compartir uns objectius comuns més enllà de postures ideològiques.

Qui hauria de formar l'alternativa? Qui vulgui enderrocar el capitalisme. O sigui les persones que comparteixin aquesta fi i els col·lectius anticapitalistes de caire assembleari, horitzontal i antiautoritaris. Primerament, donat un conflicte on existeix una confluència d'interessos en la lluita, s'haurien de consensuar unes bases per passar a l'acció (manifestacions, jornades, campanyes, okupacions, etc.) i una vegada consolidada aquesta aspirar a empreses de construcció social i política ambicioses (col·lectivitzacions, cooperatives, assemblees de govern municipal i de barriada, etc.), i una vegada consolidat un sòlid moviment a la preparació d'insurreccions i revoltes.

4. Com és podria construir aquesta hipotètica unitat? Quines haurien de ser les passes? Quines sinèrgies s'haurien de crear? Com? Quins eixos de treball comuns s'haurien de prioritzar?

No ens tornarem a repetir. La nostra aspiració i la del socialisme històric (el que va crear la Primera internacional) és la democràcia directa entesa com l'administració de les coses i les persones des de la base, de baix a dalt i de fora al centre. La creació d'una societat igualitària de persones lliures. Així les coses, pensam que els eixos de treball comuns no poden passar per la integració dins el Sistema ni la creació d'un Estat.

5. Quin programa propugnaria aquest nou projecte? Com podem canviar la nostra societat per tal de fer-la justa, lliure i solidària? Quin abast ha de tenir el canvi que és faci des de les institucions? Quin paper han de tenir els moviments socials en tot aquest procés?

En aquest bloc no contestam perquè pensam que el nostre pensament i la nostra acció són contraris als plantejaments realitzats, tot donant-les per respostes amb el que ja hem dit abans.

Respost aquest qüestionari, volem deixar clar que som plenament conscients que la nostra lluita i la nostra alternativa és molt minoritària i per la qual cosa sense una força real de canvi. Per causes diverses, com la consolidació del capitalisme i les moltes vegades estúpides pugnes i divisions sectàries de l'anticapitalisme antiautoritari, ara per ara estam a anys llum de ser una amenaça real al Sistema i de poder construir el socialisme. Però, igualment, pensam que l'opció política que aquí es planteja també està molt enfora de transformar la societat, idò ara per ara la gent no votarà de forma massiva formacions de caire anticapitalista i molt menys hi participarà activament. A més, mai s'ha vist un canvi revolucionari des de institucions creades i pensades per tot el contrari. Així i tot, respectam les opcions sinceres de canvi social que vulguin caminar les vies de la política municipal plantejant en paral·lel la lluita al carrer. Els fets i els resultats ens demostraran cap a on cal caminar i sumar esforços.

Salutacions cordials.

Per tot això, vos feim partíceps de les nostres inquietuds, que s'han vehiculat en torn a les dites cinc qüestions. Vos convidem a reflexionar i debatre amb nosaltres sobre aquests cinc punts, per tal de poder construir entre tots una alternativa real a aquest model insostenible i socialment injust. Gràcies!

